

DAMLACIĞIN SERÜVENİ

İnsanların varoluşlarından beri en büyük ihtiyaçları, en büyük arayışları su olmuştur. Birçok uygarlık suya tapmıştır. Mesela Yunan Panteonunu'nda en geniş yer kaplayan tanrılar su ile ilgili tanrılardı. Poseidon, Oceanos, Tethys, ... gibi. Mısır tanrılarının verdiği cezalarla kuraklıktı. Ve yine Yunan inancısına göre Gaia (Toprak) kendine denk olarak önce Pontos' u (Su, Deniz) sonra da Uranos'u (Gök) yarattı. Kısacası uygarlıklar için su her şeyden önce geliyordu.

Su damlaları bir uygarlık kurmuşlardı. Bir su bayramında aralarında konuşuyorlardı. Kimilerine göre su ateşten de güçlüydü. Birlik olunca ateşi söndürebiliyorlardı. Bazısına göre ise ateşe boyun eğmeliydiler. Onlar da kim oluyorlardı? Ama yine kimilerine göre su, yaşam demektir. Susuz hiçbir canlı yaşayamazken birçoğu ateşsiz pekala yaşayabiliyorlardı. Birisi "Ama" dedi, "Ama insanlar ateşle ısınır. Onlara ateş de lazım." "Hayır" dedi bir başkası "Artık insanlar suyla ısınıyor.Yeni yaptıkları icatların içinden su geçiyor..."

Onlar böyle konuşurken küçük bir damlacık tarafından dinlendiklerinden haberleri yoktu. Bu küçük damlacık hemen arkadaşlarının yanına aktı. Ama arkadaşlarının verdiği tepki onu üzdü. Bütün arkadaşları da büyük damlalar gibi ateşe boyun eğmeleri gerektiğini düşünüyorlardı. Ateşe boyun eğilmezdi. Damlacık birden sinirlendi. Sizin moleküllerinizi korku bürümüş. Ateşten korkmamıza gerek yok ki. Doğanın kalbinde su var, ateş değil. Ormanları, hayvanları biz besleriz, biz. Ateş değil. Bakın, bütün uygarlıklar suyun çevresinde kurulmuş mu? Mısır ve Nil gibi. Birçok canlı vücudunun çoğunluğu su değil mi? Öyleyse niye ateşten korkalım? Onlar dünyanın içini oluşturuyorsa biz de dışını kaplıyoruz."dedi ve ekledi: " Hem ben ateşten de korkmuyorum."

Aradan birkaç su yılı geçti. Damlacık büyüdü, damla oldu. Babası da su döngüsüne karıştı ve döndü. Artık onun da döngüye katılma zamanı gelmişti. Babasına sordu: "Baba, döngüye nasıl katılacağım?" Babası cevap verdi: "Oğlum beni takip et." Biraz aktıktan sonra yedi tane boru bulunan bir odaya vardılar. Babası o sormadan cevapladı: "Kıta boruları. Buradan istediğin kıtaya gidersin. Oradan da bir bölge borusunu, sonra da bir yer borusunu seçersin. Döngüye karışır, sonra su diyarına dönersin. Korkaklardan hiç hoşlanmam, görüşürüz." Babası bunları dedi ve gitti. Artık seçim sırasıydı. Avrupa'ya gidebilir, bir insanın içine karışabilirdi. Acayip bir macera olurdu. Ya da Asya'ya gider, Hint Okyanusu'na karışırdı. Birden aklına geldi. Tabi ya! Niye bunu düşünmemişti ki. Hemen seçtiği kıta borusuna girdi. Seçtiği kıtaya gelince Sahra yazan boruya atladı. Yolda giderken mutluydu. Evet Sahra'ya düşer düşmez buharlaşacaktı. Ama olsun yine de mutluydu. Arkadaşları gibi yararlı olamayacaktı insanı oluna belki. Birçok arkadaşı insan vücuduna, yemeklere, göllere, içme sularına, kalorifer peteklerine, bitkilere, ormanlara, insanların damarlarına dağılmıştı. Ama o insanı yerine çölmün acısını dindirmek, ateşe savaş açmak istemişti. Onun diğerlerinden bir farkı vardı. O ateşten korkmuyordu.